

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/10/2021
Identifikačné číslo spisu: 1116225243
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1116225243.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: FORT STAV, s.r.o., so sídlom Údernícka 9, 851 01 Bratislava, IČO: 36 760 447, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, v mene ktorej koná JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., ako advokát a konateľ, proti žalovanému: STAVOJ, s. r. o., so sídlom Stará Vajnorská 39, 831 04 Bratislava, IČO: 45 344 302, zastúpenému advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 36 855 561, v mene ktorej koná JUDr. Slavomír Rabatin, ako advokát a konateľ, v konaní o zrušenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 35Cb/180/2016, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. júla 2020, č. k. 4Cob/85/2020-156, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 4. marca 2020, č. k. 35Cb/180/2016-110, návrh žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia zo dňa 21.12.2016, sp. zn. 35Cb/180/2016, v celom rozsahu zamietol.

2. Žalobca sa svojím návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 2. decembra 2016 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa akéhokoľvek zverejňovania, propagácie, predkladania a iného rozširovania prostredníctvom internetovej stránky žalovaného www.stavoj.sk alebo iného webového sídla žalovaného, v cenových ponukách žalovaného, v zoznamoch referencií a na akýchkoľvek nosičoch - fotografickej dokumentácie a obrazových záznamoch stavieb, bytových domov, ich častí a interiérov, na ktorých v rámci svojej podnikateľskej činnosti realizoval stavebné úpravy a iné úpravy žalobca, ako zhotoviteľ, vrátane fotografickej dokumentácie a údajov o výsledkoch podnikateľskej činnosti žalobca v rámci projektov označených ako:

- Zateplenie a obnova bytového domu na ul. G. (r. 2012),
- Zateplenie a obnova panelového domu na ul. Z. (r. 2011),
- Zateplenie obvodového plášťa, výmena copilitového zasklenia schodiska a pivníc, oprava strechy na ul.

F. (r. 2013),

- Zateplenie uličnej fasády 4-6 NP a dvorovej fasády 1-6 NP na ul. C. (r. 2008),
- Zateplenie panelového domu a odstránenie systémových porúch bytového domu A. (r. 2010),
- Odstránenie systémových porúch, zateplenie fasády a zateplenie strechy bytového domu na ul. O. (r. 2007),
- Zateplenie bytového domu na ul. P. (r. 2011),
- Zateplenie bytového domu na ul. V. (r. 2011),
- Obnova bytového domu na ul. T. (r. 2012),
- Zateplenie panelového bytového domu s úplnou rekonštrukciou balkónov, A. (r. 2014),
- Výmena presklených schodiskových stien bytového domu na ul. X. (r. 2014),
- Odstránenie systémových porúch zateplením na ul. K. (r. 2012),
- Rekonštrukcia podlahových plôch vrátane kompletnej výmeny balkónových zábradlí na ul. L. (r. 2010),
- Zateplenie rodinného domu na ul. A., objednávateľ IKA spol. s r.o. (r. 2010),
- Zateplenie obvodového plášťa radovej výstavby v Q. (r. 2008),

akéhokolvek uvádzania a zverejňovania vyhlásení, že stavby, bytové domy, ich časti a interiéry, na ktorých v rámci svojej podnikateľskej činnosti realizoval stavebné úpravy a iné úpravy žalobca, ako zhotoviteľ, riadil Mgr. F..

3. Súd prvej inštancie návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel v celom rozsahu a neodkladné opatrenie nariadil v navrhovanom znení. Návrhom zo dňa 21. augusta 2017 žalovaný navrhol zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia s tým, že súdom uloženú povinnosť v nariadenom neodkladnom opatrení splnil, a žalobca napriek tomu podal voči žalovanému návrh na vykonanie exekúcie. Exekúciu považoval žalovaný za špekulatívny postup žalobcu, ktorý mal vedomosť o splnení povinnosti žalovaným, čím žalobca podľa žalovaného zneužil svoje právo vplyvajúce z nariadeného neodkladného opatrenia a narušil právnu istotu žalovaného. Žalovaný ďalej poukázal na nešpecifikované výzvy adresované tretím osobám, ktorými žalobca získava informácie aj z obdobia pred doručením neodkladného opatrenia, ktoré by mohol zneužiť v konkurenčnom boji v budúcich výberových konaniach. Ako ďalší dôvod zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia žalovaný uviedol skutočnosť, že neodkladné opatrenie nebolo časovo obmedzené a žalobcovi nebola určená povinnosť podať žalobu vo veci samej.

4. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalovaný nevyužil svoje právo odvolať sa proti nariadenému neodkladnému opatreniu v zákonnej lehote v žiadnom rozsahu. Týmto súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti neodkladného opatrenia v nariadenom rozsahu. Nakoľko žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že po doručení neodkladného opatrenia splnil uloženú povinnosť v požadovanom rozsahu určenej povinnosti odstrániť zo svojej webovej stránky sporné referencie, uznal tak podľa súdu prvej inštancie jeho dôvodnosť. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nariadené neodkladné opatrenie určilo žalovanému nie len povinnosť odstrániť zverejnené referencie, ale aj povinnosť zdržať sa ich používania do budúcnosti, a preto podľa názoru súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť k splneniu povinnosti jednorazovým konaním žalovaného. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je možné požadovať zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia z dôvodu jeho splnenia.

5. K šikanóznemu charakteru výkonu rozhodnutia o nariadenom neodkladnom opatrení žalobcom, ktoré namietal žalovaný, súd prvej inštancie uviedol, že za účelom preukázania dôvodnosti takejto argumentácie žalovaného, má žalovaný právo na podanie žaloby v konaní odlišnom od konania o nariadení neodkladného opatrenia. Týmto súd prvej inštancie uzavrel, že tvrdený šikanózný charakter výkonu práva nie je dôvodom na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia.

6. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa v danom prípade jedná o neodkladné opatrenie, ktoré konzumuje žalobu vo veci samej, kedy neodkladné opatrenie predstavuje zdržovací nárok, čím bola súdna ochrana poskytnutá žalobcovi samotnými účinkami vykonateľného uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nevidel opodstatnenie, aby po nariadení neodkladného opatrenia nasledovalo konanie vo veci samej, nakoľko žalobou vo veci samej by

si žalobca mohol uplatniť nárok vyplývajúci z nekalosúťažného konania žalovaného, a preto túto povinnosť žalobcovi bez návrhu neurčil. Neohraničenie lehoty nariadeného neodkladného opatrenia a neurčenie lehoty žalobcovi na podanie žaloby vo veci samej rovnako podľa súdu prvej inštalácie nebolo dôvodom na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia.

7. Argumentáciu žalovaného súd prvej inštalácie vyhodnotil ako neopodstatnenú, a preto aj návrh žalovaného na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia posúdil ako nedôvodný.

8. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým uznesením zo dňa 2. júla 2020, č. k. 4Cob/85/2020-156, uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. marca 2020, č. k. 35Cb/180/2016-110, potvrdil s tým, že žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštalácie dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštalácie je vecne správne, a preto ho potvrdil. Pretože rozhodnutie súdu prvej inštalácie podľa názoru odvolacieho súdu vykazovalo známky vecnej správnosti, odvolací súd postupoval v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p. a v celom rozsahu sa s jeho odôvodnením stotožnil. Tvrdenia, ktorými žalovaný vo svojom odvolaní argumentoval neboli podľa odvolacieho súdu spôsobilé na to, aby došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštalácie.

10. Na zdôraznenie správnosti záverov vyslovených súdom prvej inštalácie odvolací súd uviedol, že neodkladným opatrením bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa úkonov špecifikovaných v návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia. Proti nariadeniu neodkladného opatrenia žalovaný nepodal odvolanie, až následne sa návrhom doručeným súdu prvej inštalácie dňa 22. augusta 2017 domáhal zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia.

11. Žalovaný v odvolaní namietal, že sa súd prvej inštalácie nedostatočne vysporiadal s otázkou nadbytočnosti a neúčelnosti nariadeného neodkladného opatrenia, keď už medzičasom došlo zo strany žalovaného k splneniu povinnosti mu uloženej neodkladným opatrením, čím malo dochádzať k neprímeraným zásahom do jeho práv a postavenia. Odvolací súd posúdil túto námietku žalovaného ako nedôvodnú. Zhodne so súdom prvej inštalácie odvolací súd skonštatoval, že nariadené neodkladné opatrenie okrem uloženia povinnosti žalovanému odstrániť zverejnené referencie, určilo aj povinnosť zdržať sa ich používania do budúcnosti, a preto nemohlo dôjsť k splneniu povinnosti jednorazovým konaním žalovaného. Odvolací súd upozornil na skutočnosť, že síce v súčasnosti k porušovaniu dotknutých práv žalobcu konaním žalovaného nedochádza, ale nemožno vylúčiť, že v budúcnosti by žalovaný vo svojom nekalosúťažnom konaní, zneužívajúcim reputáciu žalobcu, pokračoval. Práve z tohto dôvodu, súd prvej inštalácie uložil žalovanému časovo neobmedzenú povinnosť zdržať sa určitého presne špecifikovaného konania, ktorý postup považuje odvolací súd za správny. Z uvedeného dôvodu považuje odvolací súd za zrejmé, že účel nariadeného neodkladného opatrenia nemohol byť plne naplnený samotným jednorazovým konaním žalovaného, ktorým by sa odstránil závadný stav. Nakoľko dôvody, pre ktoré bolo nariadené neodkladné opatrenie podľa názoru odvolacieho súdu stále pretrvávajú, odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštalácie uviedol, že v danom prípade nebolo možné, aby sa žalovaný domáhal zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia z dôvodu jeho splnenia.

12. Odvolací súd vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovaného, že by po potenciálnom zrušení nariadeného neodkladného opatrenia došlo zo strany žalovaného k opätovnému nekalosúťažnému konaniu, kedy by sa žalobca mohol opätovne domáhať nariadenia nového neodkladného opatrenia. Uvedený postup navrhovaný žalovaným by mal podľa názoru odvolacieho súdu za následok okrem iného zbytočné množenie sporov, čo by bolo v rozpore so zásadou rýchlosti a efektívnosti výkonu justície. Rozhodnutie súdu prvej inštalácie uložené žalovanému pro futuro, bez časového obmedzenia, vyhodnotil odvolací súd ako súladné s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a so zaužívanou súdnou praxou. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že zdržovací petit rozhodnutia má preventívnu funkciu, pričom zo súdnej praxe vyplýva, že uložené povinnosti v zdržovacom návrhu môžu smerovať proti konaniu, pri ktorom existuje dôvodná obava, že k protiprávnemu stavu v budúcnosti dôjde, a teda zdržovacím

nárokom sa poškodený bráni proti tomu, aby sa konanie, ktorým sú poškodené jeho práva opakovalo, poprípade tým odvracia hrozby, že by k takému zásahu mohlo dôjsť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 23Cdo 2939/2011).

13. Ako nedôvodnú a nepodloženú posúdil odvolací súd argumentáciu žalovaného týkajúcu sa zneužívania neodkladného opatrenia žalobcom, resp. šikanózneho výkonu rozhodnutia žalobcom. Rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd uviedol, že pre prípad preukázania dôvodnosti tvrdení žalovaného vzniká žalovanému nárok na podanie žaloby, v konaní odlišnom od konania o nariadenie neodkladného opatrenia, pričom tvrdený charakter výkonu práva nie je dôvodom na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia.

14. Okrem vyššie uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj ohľadom následkov dosiahnutých nariadeným neodkladným opatrením, ktoré spočívali v trvalej úprave pomerov medzi stranami. Za daných okolností odvolací súd nepovažoval za potrebné, ukladať žalobcovi povinnosť podať v určenej lehote žalobu vo veci samej podľa ust. § 336 ods. 1 druhá veta C. s. p., a teda postup súdu prvej inštancie posúdil ako správny.

15. K žalovaným namietanému procesnému pochybeniu, ktorého sa mal dopustiť súd prvej inštancie tým, že nezaslal žalovanému vyjadrenie žalobcu k návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia, odvolací súd poukázal na ust. § 339 C. s. p. Doručenie vyjadrenia žalobcu žalovanému súdom prvej inštancie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie, podľa odvolacieho súdu nemalo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd uzavrel, že sa nejednalo o takú vadu, ktorá by zakladala dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16. V závere odvolací súd upozornil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. novembra 2011, sp. zn. 6Cdo/145/2011).

17. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ďalej tým, že obidva konajúce súdy (odvolací súd a súd prvej inštancie) nesprávne vec právne posúdili.

18. Dovolateľ v rámci podaného dovolania argumentoval rovnakými námietkami ako vo svojom odvolaní. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľ videl v tom, že všeobecné súd v danom konaní zásadným spôsobom narušili princíp právnej istoty strán sporu, nakoľko nimi formulované právne závery sú arbitrárne, svojvoľné a nepreskúmateľné. Neodstránením väd unesenia súdu prvej inštancie odvolacím súdom podľa dovolateľa tieto vady prešli na napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Predovšetkým dovolateľ namietal, že sa konajúce súdy nedostatočne vysporiadali s otázkou splnenia neodkladným opatrením judikovanej povinnosti žalovaným, v dôsledku čoho vznikla medzi sporovými stranami nová hmotnoprávna situácia a nariadené neodkladné opatrenie sa stalo nadbytočným a neúčelným, neprimerane zasahujúcim do práv a postavenia žalovaného. Dovolateľ trvá na tom, že splnením uloženej povinnosti žalovaným došlo k naplneniu účelu neodkladného opatrenia, ktorým bolo zabrániť ďalšiemu údajnému nekalosúťažnému konaniu žalovaného voči žalobcovi. Inými slovami, dobrovoľné splnenie povinnosti judikovanej neodkladným opatrením považuje dovolateľ za odpadnutie dôvodov rozhodujúcich pre nariadenie samotného neodkladného opatrenia. Iný spôsob, ako splnenie

uloženej povinnosti, ktorý by naplnil účel nariadeného neodkladného opatrenia, nebol dovolateľovi z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako, ani z rozhodnutia súdu prvej inštancie zrejmy.

20. Na podporu svojho záveru dovolateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 3. augusta 2017, sp. zn. II. ÚS 491/2017, z ktorého vyplýva, že: „jednou zo zákonných podmienok zrušenia predbežného opatrenia, ako aj neodkladného opatrenia je odpadnutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené [§ 77 ods. 2 O. s. p. a § 334 C. s. p.]. Zákonným dôvodom zrušenia predbežného opatrenia (vrátane neodkladného opatrenia) je zmena tých pomerov, ktoré oproti stavu rozhodujúcemu v čase jeho nariadenia boli relevantné pre jeho nariadenie.“

21. Napriek tomu, že sa nariadenie neodkladného opatrenia javí ako na dobu neurčitú, dovolateľ trvá na tom, že to neznamená jeho časovo neobmedzené trvanie, resp. nariadenie neodkladného opatrenia navždy. Dovolateľ zastáva názor, že platnosť neodkladného opatrenia je limitovaná práve dosiahnutím účelu, na ktorý bolo nariadené. Pre prípad zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia a obavy žalobcu z opätovného údajného nekalosúťažného konania žalovaného, dovolateľ poukázal na možnosť žalobcu sa opätovne domáhať nariadenia neodkladného opatrenia. Okrem iného tvrdenie žalobcu o opätovnom zásahu žalovaného do práv žalobcu, považuje dovolateľ za hypotetické, ktoré nehrozí. Dovolateľ zotrval na tom, že v súčasnosti nie sú práva žalobcu žiadnym spôsobom ohrozené, a to ani v hypotetickej rovine, ktorú skutočnosť všeobecné súdy nezobrali do úvahy.

22. Pôvodný zámer žalobcu v podobe ochrany jeho práv, ktorého sa žalobca nariadením neodkladného opatrenia domáhal, sa podľa názoru dovolateľa zmenil na jeho zneužívanie formou exekučného konania vedeného proti žalovanému, za účelom získania neprimeranej konkurenčnej výhody žalobcu oproti žalovanému. O exekučnom konaní vedenom proti žalovanému sú žalobcom informovaní obchodní partneri žalovaného, ktorá skutočnosť má vplyv na priebeh súťaží týkajúcich sa výberu dodávateľa prác. Konaním žalobcu ako osoby oprávnenej z neodkladného opatrenia, tak podľa dovolateľa dochádza k porušeniu obchodného tajomstva žalovaného, nakoľko žalobca prostredníctvom ním určeného súdneho exekútora môže získať údaje o cenovej politike žalovaného alebo o iných skutočnostiach obchodnej, výrobnjej, či technickej povahy súvisiacej s podnikaním žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podniká v rovnakej oblasti ako žalovaný, mohol by tak získať priamu konkurenčnú výhodu nad žalovaným v budúcich výberových konaniach a obdobných súťažiach. Vzniknutý stav považuje dovolateľ za priechiaci sa zdravej konkurencii. S prihliadnutím na uvedené, dovolateľ opätovne namietol, že sa konajúce súdy nedostatočne vysporiadali s otázkou šikanózneho výkonu nariadeného neodkladného opatrenia žalobcom. Prebiehajúcu exekúciu považuje dovolateľ bez reálneho základu, nakoľko neodkladným opatrením uloženú povinnosť už splnil, preto neexistuje povinnosť, ktorá by mala byť predmetom vymáhania. V tejto súvislosti dovolateľ považoval za potrebné na podporu svojho záveru, o zneužívaní nariadeného neodkladného opatrenia zo strany žalobcu, uviesť, že v rámci exekučného konania podal námietky, ktorým Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 18. januára 2018, sp. zn. 36Er/524/2017, v celom rozsahu vyhovel, proti ktorému uzneseniu podal žalobca v postavení oprávneného odvolanie. Dobrovoľné splnenie uloženej povinnosti žalovaným, na ktoré konajúce súdy neprihliadli, tak vyznieva na ťarchu žalovaného.

23. Napriek tomu, že súdy argumentovali trvaním neodkladného opatrenia práve z dôvodu predchádzania zbytočnému rozmnožovaniu sporov (že by sa žalobca po zrušení neodkladného opatrenia opätovne domáhal jeho nariadenia voči žalovanému), dovolateľ upriamil pozornosť na to, že súdy zároveň odporúčali žalovanému, aby v prípade ohrozenia jeho práv konaním žalobcu inicioval nové súdne konanie, čím by v podstate aj tak došlo k rozmnožovaniu súdnych sporov. Takáto argumentácia si podľa dovolateľa odporuje. Z pohľadu dovolateľa je za účelom zabránenia množenia sporov efektívnejšie zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia.

24. Za vadu zmätočnosti, ktorou bolo konanie pred súdom prvej inštancie poznačené, a ktorú neodstránil ani odvolací súd, dovolateľ považuje doručenie vyjadrenia žalobcu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie až spolu so samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo podľa názoru dovolateľa žalovanému odňaté právo, aby

sa s vyjadrením žalobcu oboznámil a zaujal k nemu svoje stanovisko, tzn. bolo zasiahnuté do práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie, do práva na kontradiktórne súdne konanie a práva na rovnosť sporových strán pred súdom. Toto porušenie práv žalovaného vníma dovolateľ o to závažnejšie, pretože nariadenie neodkladného opatrenia v danom prípade konzumuje vec samú. V tejto súvislosti dovolateľ pozornosť sústredil na ust. § 167 C. s. p. s tým, že ak sa protistrana vyjadrí k návrhu žalobcu, súd je povinný toto vyjadrenie protistrany zaslať žalobcovi na oboznámenie a tento má následne právo k nemu predložiť svoju repliku, v ktorej sa vyjadrí k argumentácii protistrany. Pokiaľ sa protistrana vyjadrí k replike žalobcu, k tejto duplike má žalobca právo zaujať svoje stanovisko a vyjadriť sa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podľa názoru dovolateľa nevyplýva, z čoho odvodil záver o neexistencii potreby poskytnúť žalovanému možnosť oboznámiť sa s argumentáciou protistrany a vyjadriť sa k nej, ani prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhodnotil ako so zákonom súladné. S ohľadom na uvedenú vadu zmätočnosti, dovolateľ kvalifikoval rozhodnutia všeobecných súdov ako svojvoľné a nezákonné.

25. V závere dovolateľ zhrnul, že zo strany konajúcich súdov došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu a konanie bolo zaťažené viacerými zásadnými vadami zmätočnosti. Nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu videl dovolateľ pri posúdení dôvodnosti trvania nariadeného neodkladného opatrenia. Podaným dovolaním žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil a rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie zrušil, alternatívne, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

26. K dovolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca. Vo svojom vyjadrení žalobca uviedol, že napriek dovolateľom namietanej existencii vady zmätočnosti, podstatná časť argumentácie v dovolaní sa týkala nesprávneho právneho posúdenia. Uvedeným konaním sa podľa žalobcu dovolateľ snaží docieľiť, aby dovolací súd uskutočnil meritórny prieskum, ktorý ust. § 421 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 357 písm. e/ C. s. p. vylučuje. Žalobca zdôraznil, že s použitou argumentáciou v dovolaní sa už súd prvej inštancie a rovnako tak aj odvolací súd vysporiadali. S tvrdeniami žalovaného žalobca nesúhlasí a odkázal pritom na svoje vyjadrenie zo dňa 10. októbra 2019. V súvislosti s namietaným nedoručením vyjadrenia žalobcu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia žalovaného súdom prvej inštancie, resp. jeho doručeniu až spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie, žalobca upozornil na osobitný procesný postup v konaní o neodkladnom opatrení, pre ktorý je charakteristická zvýšená rýchlosť. Odkaz žalovaného na ust. § 167 C. s. p. podľa názoru žalobcu neobstojí, pretože toto upravuje povinnosti súdu v „štandardnom“ režime civilného konania. Ďalej žalobca poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že ust. § 339 C. s. p. určuje súdu povinnosť umožniť dotknutému subjektu (v tomto prípade žalobcovi), aby sa k návrhu vyjadril, ktorá podmienka bola v danom prípade splnená. Následné doručenie vyjadrenia žalobcu až spolu s doručením uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o návrhu žalovaného, nespôsobuje podľa žalobcu nezákonnosť napadnutého uznesenia a nie je takou vadou, ktorá by zakladala dôvod na jeho zrušenie. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že predmetná sporná otázka, týkajúca sa konania na súde prvej inštancie, bola definitívne v odvolacom konaní vyriešená. Žalobca trval na tom, že konštatovanie porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces by nemohlo mať vplyv na výsledok konania. Zrušenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie by podľa názoru žalobcu viedlo len k neúnosnému a samoučelnému predlžovaniu konania. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby dovolací súd žalovaným podané dovolanie odmietol.

27. K vyjadreniu žalobcu k dovolaniu sa žalovaný vyjadril s tým, že nakoľko žalobca neuviedol vo vyjadrení žiadne nové skutočnosti, zotrval na svojej argumentácii obsiahnutej v dovolaní.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447

písm. c/ C. s. p.).

29. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

30. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa ust. § 431 ods. 1 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

33. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

34. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

35. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje v prvom rade z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

36. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v

konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

37. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje to, že súdy sa nedostatočne vysporiadali nevysporiadali s naplnením účelu nariadeného neodkladného opatrenia, a to dobrovoľným splnením uloženej povinnosti žalovaným, čím sa nariadenie neodkladného opatrenia stalo nadbytočným. Nedostatočnosť odôvodnenia vzhľadom dovolateľ aj pri svojej námietke šikanózneho správania žalobcu v postavení oprávneného z neodkladného opatrenia. Ďalšia dovolateľom namietaná vada zmätočnosti mala spočívať v doručení vyjadrenia žalobcu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie až spolu so samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým tak nemal žalovaný možnosť sa oboznámiť, ani vyjadriť sa k nemu.

38. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

39. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

40. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. Apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

41. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

42. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval

pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

43. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

44. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

45. K argumentácii žalovaného v dovolaní dovolací súd uvádza, že sa jedná v podstatnej miere o rovnaké námietky, na ktoré žalovaný poukazoval už v podanom odvolaní, ako aj v samotnom návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia v konaní pred súdom prvej inštancie.

46. Dovolací súd k námietke žalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií, upriamil pozornosť na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý jednoznačne uviedol, že nepodaním odvolania proti rozhodnutiu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie a splnením uloženej povinnosti žalovaným po doručení neodkladného opatrenia, žalovaný uznal dôvodnosť nariadeného neodkladného opatrenia. Jednorazové splnenie povinnosti žalovaným spočívajúcej v odstránení zverejnených referencií súd prvej inštancie nepovažoval za splnenie povinnosti v neodkladnom opatrení, a to z dôvodu, že nariadená povinnosť sa vzťahovala aj na konanie na žalovaného do budúcnosti. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že za daných okolností nebolo možné požadovať zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia s poukazom na jeho splnenie.

47. Odvolací súd v tejto súvislosti odkázal na argumentáciu použitú súdom prvej inštancie a uviedol, že i keď v súčasnosti k porušovaniu dotknutých práv žalobcu konaním žalovaného nedochádza, nemožno vylúčiť, že v budúcnosti by žalovaný vo svojom nekalosúťažnom konaní, zneužívajúcim reputáciu žalobcu, pokračoval. S prihliadnutím na uvedené, súd prvej inštancie uložil odporcovi časovo neobmedzenú povinnosť zdržať sa určitého presne špecifikovaného konania, z čoho je zrejmé, že účel nariadeného neodkladného opatrenia nemohol byť plne naplnený samotným jednorazovým konaním žalovaného, ktorým odstránil závadný stav. Nakoľko dôvody, pre ktoré bolo nariadené neodkladné opatrenie, podľa odvolacieho súdu stále pretrvávajú, žalovaný sa nemohol domáhať zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia z dôvodu jeho splnenia. Zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia odvolací súd vyhodnotil ako postup, ktorý by viedol k zbytočnému množeniu sporov, v prípade opätovného nekalosúťažného konania žalovaného, kedy by žalobca bol nútený opätovne podať nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia s rovnakým alebo obdobným obsahom, čo je minimálne v rozpore so zásadou rýchlosti a efektívnosti výkonu justície. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že zdržovací petit rozhodnutia má preventívnu funkciu, pričom zo súdnej praxe vyplýva, že uloženie povinnosti v zdržovacom návrhu môžu smerovať proti konaniu, pri ktorom existuje dôvodná obava, že k protiprávnemu stavu v budúcnosti dôjde, a teda zdržovacím nárokom sa poškodený bráni proti tomu, aby sa konanie, ktorým sú poškodené jeho práva opakovalo, poprípade tým odvracia hrozby, že by k takému zásahu mohlo dôjsť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 23Cdo/2939/2011).

48. Podľa dovolateľa sa súdy v napádaných uzneseniach v potrebnom rozsahu nevysporiadali s námietkou žalovaného, že žalobca vykonáva neodkladné opatrenie šikanózne, resp. zneužíva nariadené neodkladné opatrenie vo svoj prospech. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom sa súd s uvedenou námietkou vysporiadal tak, že v prípade preukázania dôvodnosti tejto argumentácie žalovaného, vzniká žalovanému nárok na podanie žaloby v konaní odlišnom od konania o nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaným tvrdený šikanózny

charakter výkonu práva nepovažoval súd prvej inštancie za relevantný dôvod na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia. Odvolací súd túto námietku žalovaného v napadnutom rozhodnutí posúdil ako nedôvodnú a nepodloženú, preto dal za pravdu súdu prvej inštancie a uviedol totožnú argumentáciu ako súd prvej inštancie.

49. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom, spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií, dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

50. Dovolací súd konštatuje, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojoľné). Odôvodnenie uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie, ohľadom trvania nariadeného neodkladného opatrenia (v podobe zdržania sa používania zverejnených referencií do budúcnosti), aj po jednorazovom odstránení predmetných referencií z internetovej stránky žalovaného www.stavoj.sk alebo iného webového sídla žalovaného, v cenových ponukách žalovaného, v zoznamoch referencií a na akýchkoľvek nosičoch - fotografickej dokumentácie a obrazových záznamoch, potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd a súd prvej inštancie neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaného.

51. Okrem vyššie uvedeného je z obsahu dovolania zrejmé, že ako ďalšiu vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ postup súdu prvej inštancie, ktorý vyjadrenie žalobcu k návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia zaslal žalovanému až spolu s rozhodnutím o zamietnutí návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia, pretože mu týmto bolo odňaté právo, aby sa s predmetným vyjadrením žalobcu oboznámil a právo vyjadriť sa k nemu.

52. K žalovaným namietanému postupu súdu prvej inštancie, dovolací súd poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého je zrejmé, že povinnosť súdu prvej inštancie vyplývajúca z ust. § 339 C. s. p., podľa ktorej má umožniť dotknutému subjektu (v tomto prípade žalobcovi), aby sa k návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia vyjadril, bola súdom prvej inštancie splnená. Podľa odvolacieho súdu postup súdu prvej inštancie nemal za následok nezákonnosť uznesenia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zaujal stanovisko, že sa v danom prípade nejedná takú vadu, ktorá by zakladala dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

53. V súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti dovolací súd preskúmaním súdneho spisu konštatuje, že návrh žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia bol súdu prvej inštancie doručený dňa 22. augusta 2017 (č. l. 70 spisu). Následne žalovaný doručil súdu prvej inštancie dňa 24. novembra 2017 list s označením „Žiadosť o vydanie rozhodnutia“ (č. l. 94 spisu). Výzva na vyjadrenie sa žalobcu k návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia zo dňa 12. augusta 2019 (č. l. 95 spisu) bola súdom prvej inštancie doručená právnemu zástupcovi žalobcu dňa 20. septembra 2019 (doručenka na pripnutú k č. l. 95 spisu). Z e-mailu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 19. septembra 2019 (č. l. 96 spisu) vyplýva, že prílohou výzvy súdu prvej inštancie na vyjadrenie žalobcu bola namiesto návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia jeho „Žiadosť o vydanie rozhodnutia“. Vyjadrenie žalobcu sa v spise nachádza na č. l. 97 - 109. Z doručeny pripojenej k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia č. l. 113 spisu vyplýva, že predmetné rozhodnutie bolo žalovanému, resp. jeho právnemu zástupcovi, doručené spolu s vyjadrením žalobcu.

54. V odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia žalovaný uviedol obsahovo zhodnú argumentáciu ako použil aj v samotnom návrhu na zrušenie

neodkladného opatrenia s tým, že namieta procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktorým vyjadrenie žalobcu k návrhu žalovaného mu bolo doručené až spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Napriek tomu, že v čase podania odvolania mal žalovaný preukázateľne doručené vyjadrenie žalobcu, inými slovami, mohol sa oboznámiť s tvrdeniami v ňom obsiahnutými a zaujať svoje stanovisko, jeho argumentácia zostala nezmenená, a rovnako tomu bolo aj v prípade podaného dovolania.

55. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. decembra 2020, č. k. I. ÚS 155/2020-86 (ďalej len „Nález“), ktorého predmetom bolo preskúmanie, či došlo k porušeniu ústavného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces tým, že žalobcovi nebolo nedoručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý postup odobrnil aj dovolací súd, keď žalobcom podané dovolanie odmietol.

56. Bod 26 Nálezu: „Ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktorý postup krajského súdu aproboval, ústavne obstoja. Iná by bola situácia, keby podkladom rozhodnutia krajského súdu boli práve tvrdenia žalovaného, ktoré boli uvedené v jeho vyjadrení a ku ktorým nemal žalobca právo sa vyjadriť, a tak úvahu súdu o ich relevantnosti zmeniť. Táto situácia však nenastala. K uvedenému záveru dospel ústavný súd na základe ďalej uvedených úvah.“

57. Bod 27 Nálezu: „Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že si je plne vedomý, že podstatou kontradiktórnosti je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné právo predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a v ktorých sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, I. ÚS 284/2016, tiež pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku z 18. 2. 1997, § 24, Mantovanelli proti Francúzsku z 18. 3. 1997, § 33, Milatová a ostatní proti Českej republike 9 z 21. 6. 2005). Možnosť vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré sú podkladom rozhodnutia, musia mať strany o to viac, ak vo veci neprebíha ústne pojednávanie. Porušenie zásady kontradiktórnosti tým, že stranám nie je daná možnosť vyjadriť sa k argumentácii protistrany, je preto spôsobilá založiť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda práva na spravodlivý proces.“

58. Bod 29 Nálezu: „Z ustanovení Civilného sporového poriadku výslovne nevyplýva povinnosť súdu doručiť strane v odvolacom konaní proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyjadrenie žalovaného na repliku odvolateľovi. To platí nezávisle od prípadnej nekonzistentnosti § 329 a § 331 CSP. Dovolací súd bol v tejto konkrétnej veci toho názoru, že je potrebné aplikovať § 329 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva len povinnosť doručiť odvolanie protistrane. Tento postup považuje ústavný súd za správny, najmä z pohľadu naplnenia princípu práva na spravodlivý proces, najmä zásady kontradiktórnosti, práve s ohľadom na skutočnosť, že počas konania na súde prvej inštancie sa žalovaný nemal vôbec príležitosť vyjadriť a dovolací súd nenariadil pojednávanie. Vzhľadom na to, že § 329 CSP je osobitnou úpravou vzťahujúcou sa na postup pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach, nemožno naň aplikovať všeobecnú úpravu v § 374 CSP; v tomto kontexte platí *lex specialis derogat legi generali*.“

59. Konštatovanie Ústavného súdu SR v bode 29 Nálezu je podľa názoru dovolacieho súdu možné aplikovať analogicky aj na situáciu v danom prípade, a to keď o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia rozhodoval súd prvej inštancie bez pojednávania, ako mu umožňuje § 339 veta prvá C. s. p. za splnenia povinnosti súdom prvej inštancie umožniť dotknutým subjektom vyjadriť sa k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia (§ 339 veta druhá C. s. p.).

60. K zásade kontradiktórnosti Ústavný súd SR v Náleze uviedol, že „kladie na súd povinnosť byť ostražitý pri jej napĺňaní a kladie tak súdu povinnosť aj nad rámec explicitného znenia zákona. Možno teda uzavrieť, že pri napĺňaní zásady kontradiktórnosti sa všeobecné súdy nemôžu obmedzovať len na zákonné príkazy a na doručovanie vyjadrení protistrane len v medziach zákona.“

61. V bode 39 Nálezu Ústavný súd SR poukázal na to, že sa „v judikatúre EŠEP sa vyskytujú dva

prístupy, prvý formalistický a prísnejší prístup, ako aj druhý materiálny a benevolentnejší prístup, pričom tieto prístupy nie sú navzájom kompatibilné. Materiálny, menej rigidný prístup sa jednak opiera v niektorých prípadoch o materiálny výklad zásady kontradiktórnosti alebo o neprípustnosť sťažnosti pre nedostatok spôsobenej ujmy v zmysle čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že v rozhodnutiach EŠLP sa možno stretnúť s konštatovaním, že tento materiálny prístup sa uplatňuje len vo výnimočných prípadoch, keď nedoručenie vyjadrení neznamenalo porušenie práva na spravodlivý proces. Ide o prípady, ak vzhľadom na zvolené právne riešenie alebo na obsah vyjadrenia nemohla mať prípadná replika vplyv na výsledok konania (pozri Čičmanec proti Slovenskej republike, § 60).“

62. V Náleze sa Ústavný súd SR priklonil k materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti. Formovanie tohto záveru odôvodnil určením a zohľadnením kritérií, kedy je potrebné, aby súd strane doručil podanie protistrany na prípadné vyjadrenie. Medzi takéto kritériá v prípade aplikácie materiálneho výkladu zásady kontradiktórnosti Ústavný súd SR zaradil situáciu, „ak je vyjadrenie bezobsažné, ak sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty alebo ak v danej veci do úvahy prichádza len určité súdom zvolené riešenie, na ktoré vyjadrenie strany nemôže mať žiadny vplyv. Nie dávno takýto prístup zvolil aj EŠLP vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020 (sťažnosť č. 36446/17). Rovnaké závery prijal aj ústavný súd vo veci sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15. 12. 2020.“

63. Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom Ústavného súdu SR vysloveným v bode 51 Nálezu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že k „porušeniu práva na spravodlivý proces nedošlo, pretože s ohľadom na zvolené právne riešenie krajským súdom by replika sťažovateľa vo veci nemohla mať na výsledné rozhodnutie vplyv. Sťažovateľ tiež ani v dovolaní a ani v ústavnej sťažnosti neuviedol, aké argumenty by uviedol, aby mohol presvedčiť krajský súd o opačnom právnom závere. Aj keď sa vyjadrenie žalovaného javí ako pomerne rozsiahle, neobsahovalo žiadnu novú, pre rozhodnutie relevantnú informáciu. Krajský súd sa stotožnil s právnym posúdením okresného súdu.“

64. Týmto dovolací súd uzatvára, že postupom tak súdu prvej inštancie ako ani postupom odvolacieho súdu k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces nedošlo, nakoľko vyjadrenie (replika) žalovaného k vyjadreniu žalobcu vo veci nemohla mať na výsledné rozhodnutie vplyv, a to s ohľadom na žalovaným použitú rovnakú argumentáciu, či už v návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, v odvolaní alebo v dovolaní.

65. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, žalovaný ani po oboznámení sa s predmetným vyjadrením žalobcu v odvolaní, ani v dovolaní neuviedol žiadnu zásadnú argumentáciu, ktorá by tvrdenia žalobcu vyvracala, a ktorú by žalovaný použil ešte v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ by mu vyjadrenie žalobcu bolo doručené ešte pred vydaním rozhodnutia o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, resp. ju uviedol vo svojom odvolaní, aby dosiahol zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolacom konaní.

66. V rámci svojej argumentácie ohľadom nedostatočného vysporiadania sa konajúcimi súdmi s otázkou splnenia povinnosti judikovanej neodkladným opatrením žalovaným a dosiahnutím účelu neodkladného opatrenia, kedy sa nariadené neodkladné opatrenie stalo nadbytočným a neúčelným, neprímerane zasahujúcim do práv a postavenia žalovaného, dovolateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie uskutočnené odvolacím súdom a aj súdom prvej inštancie.

67. K uvedenému dovolací súd upozorňuje, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení je zakotvený v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. S prihliadnutím k tomu, že dovolateľ okrem námietky nesprávneho právneho posúdenia neuviedol právnu otázku, ktorou by sa mal dovolací súd zaoberať, právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, ani neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, dovolací súd konštatuje, že tento dovolací dôvod nebol vymedzený zákonom zodpovedajúcim spôsobom, tzn. v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p.. Z obsahu dovolania, naopak podľa odvolacieho súdu, vyplýva len nespokojnosť dovolateľa s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorú vymedzil iba dovolacím dôvodom v zmysle ust. 420 písm. f/ C. s. p.

68. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namieta existenciu väd zmätočnosti zakotvených v ust. § 420 písm. f/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

69. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

70. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.